

KOMUNIKAT PRASOWY nr 137/25

Luksemburg, 13 listopada 2025 r.

Wyrok Trybunału w sprawie C-272/24 | Tribunalul Galați

Sędzia, który poza zadaniami na stanowisku, na które został powołany, wykonuje również zadania z nieobsadzonego stanowiska w jego sądzie, nie ma prawa do rekompensaty o charakterze koniecznym finansowym

Przyznanie czasu odpoczynku w celu zrekompensowania dodatkowej pracy stanowi, pod pewnymi warunkami, odpowiedni środek

Sąd okręgowy w Gałaczu (Rumunia) boryka się z problemem braków kadrowych w związku z wakacjami na niektórych stanowiskach sędziowskich. Sędzia pełniący swoje obowiązki w tym sądzie od 2017 r. uznał, że od 2019 r. wykonywał nie tylko zadania związane z własnym stanowiskiem, ale również część zadań związanych z nieobsadzonymi stanowiskami. Sędzia ów doszedł do wniosku, że pracował w godzinach nadliczbowych i zażądał za nie wynagrodzenia. W związku z tym wniósł powództwo o przyznanie części wynagrodzeń netto i dodatków związanych z wakującymi stanowiskami, podzielonych przez liczbę sędziów faktycznie czynnych zawodowo, w okresie od 2019 r. do 2021 r. oraz w kolejnych latach do czasu obsadzenia tych wakacji.

Wyrokiem z 11 stycznia 2023 r. sąd okręgowy w Bukareszcie (Rumunia) oddalił powództwo. Zgodnie bowiem z obowiązującymi przepisami rumuńskimi rozpatrywane godziny nadliczbowe mogą zostać zrekompensowane jedynie odpowiednim okresem odpoczynku. Sędzia wniósł apelację od tego wyroku do sądu apelacyjnego w Bukareszcie. W szczególności argumentował, że biorąc pod uwagę rzeczywiste obciążenie pracą, możliwość rekompensaty tak przepracowanych godzin nadliczbowych czasem odpoczynku byłaby jedynie teoretyczna.

Sąd apelacyjny w Bukareszcie, wskazawszy, że rumuński trybunał konstytucyjny orzekł, iż stabilność finansowa sędziów stanowi jedną z gwarancji niezależności wymiaru sprawiedliwości, zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem, czy prawo Unii¹ sprzeciwia się przepisowi prawa krajowego, który ogranicza rekompensatę za godziny nadliczbowe przepracowane przez sędziego z powodu braku personelu w sądzie, w którym zasiada, do przyznania czasu odpoczynku.

Trybunał stwierdził, że **wymóg niezawisłości sędziowskiej stanowi integralny element sprawowania wymiaru sprawiedliwości** i wchodzi w zakres istoty prawa podstawowego do skutecznej ochrony sądowej oraz prawa do rzetelnego procesu sądowego. Podobnie jak nieusuwalność członków danego organu, poziom pobieranego przez nich wynagrodzenia odpowiadającego wadze wykonywanych przez nich zadań stanowi gwarancję niezawisłości sędziowskiej. W związku z tym poziom tego wynagrodzenia powinien móc ochronić sędziów przed ryzykiem korupcji.

Jednakże **zasada niezawisłości sędziowskiej nie stoi na przeszkodzie uregulowaniom krajowym, które** tak jak przepisy obowiązujące w Rumunii, **wykluczają jakąkolwiek rekompensatę finansową za pracę świadczoną przez sędziego celem wykonania dodatkowych zadań**. Przyznanie wyrównawczego odpoczynku w zamian za tę dodatkową pracę jest zatem środkiem wystarczającym i zgodnym z prawem Unii.

Trybunał postawił jednak dwa warunki dla tej formy rekompensaty, a mianowicie, po pierwsze, możliwość faktycznego skorzystania przez zainteresowaną osobę z przysługującego jej czasu odpoczynku, do którego nabyła

prawo.

Po drugie, takie uregulowania nie mogą skutkować naruszeniem adekwatnego charakteru wynagrodzenia sędziego do wagi wykonywanych przez niego zadań. Krajowe przepisy dotyczące wynagrodzenia sędziów nie mogą bowiem prowadzić do powstania w przekonaniu jednostek uzasadnionych wątpliwości: z jednej strony, co do niepodatności danych sędziów na czynniki zewnętrzne oraz ich neutralności względem ścierających się przed nimi interesów a z drugiej strony, co do niezależności sądów względem władzy ustawodawczej i wykonawczej.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst i, w stosownym wypadku, streszczenie wyroku](#) są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.

Pozostańmy w kontakcie!

¹ Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE rozpatrywany w świetle art. 2 TUE i pkt 5 Wspólnotowej karty socjalnych praw podstawowych pracowników, przyjętej podczas posiedzenia Rady Europejskiej w Strasburgu w dniu 9 grudnia 1989 r.